

Ισως δυο εκατομμύρια πολίτες είδαν τις τελευταίες εβδομάδες τη Χρεοκρατία. Ως πρόσφατα λίγοι φαντάζονταν πως θα μπορούσε ένα τέτοιο ντοκουμανταίρ να προσελκύσει την προσοχή του κόσμου, και μάλιστα να γεννήσει ενθουσιασμό. Με τη ραγδαία εξάπλωση της μαζικής κινητοποίησης και τη σαφή ριζοσπαστικοποίηση του πολιτικού σώματος, η επιτυχία του μας μοιάζει τώρα σχεδόν φυσιολογική. Αλλά σ' αυτές τις διαδικασίες ακριβώς το ίδιο το Ντεπτόκρας (Debtocracy) έπαιξε ζωτικό ρόλο. Ιδέες που προηγουμένως κυκλοφορούσαν μόνο μεταξύ κάποιων διανοούμενων και πολιτικών ομάδων, τις μετέφερε στο μεγάλο κοινό. Με άρτια αισθητική και ακαταμάχητη λογική. Γι' αυτό και τρόμαξε, γι' αυτό και πλήρωσε ακριβά τη δημιουργία του ο Άρης Χατζηστεφάνου.

Το ντοκουμανταίρ αυτό φτιάχτηκε, με ελάχιστα μέσα, από μια παρέα νέων ερευνητών και καλλιτεχνών. Είπε αυτά που ως σήμερα η επίσημη αριστερά δεν λέει. Ή μάλλον, προσπαθεί με κάθε τρόπο να μην αφήσει ν' ακουστούν. Δεν είναι τυχαίο ότι με όλους τους, συγκριτικά τεράστιους, πόρους τους, το ΚΚΕ και ο Συνασπισμός δεν μπόρεσαν, ή μάλλον δεν θέλησαν, να μιλήσουν έτσι απλά και καθαρά. Ήδη, οι τραγικές δηλώσεις της Αλέκας Παπαρρήγα και του Γιάννη Δραγασάκη, κατά της νομισματικής ανεξαρτητοποίησης της χώρας, δείχνουν ότι οι ηγεσίες των δυο μεγάλων κομμάτων της αριστεράς καλλιεργούν σύγχυση γύρω από τα ζητήματα του χρέους και της εξόδου από

το ευρώ.

Αυτή δεν αποτυπώνει απλώς τη δική τους διανοητική ακαταστασία, αλλά είναι πολιτική επιλογή. Με σκοπό, δυστυχώς, ν' ανακοπεί η μαζική ριζοσπαστικοποίηση και κινητοποίηση, και να διασωθεί το σαθρό πολιτικό και οικονομικό σύστημα. Ως τη μυθική εκείνη στιγμή που οι δεινόσαυροι της αριστεράς φαντάζονται ότι θα το ανατρέψουν οι ίδιοι.

Ο λαός της αριστεράς δεν έχει τίποτε καλό να περιμένει από τέτοιες ηγεσίες, και πρέπει το ταχύτερο να τις συνταξιοδοτήσει. Ώστε να βάλει στη θέση τους νέα και άφθαρτα στελέχη, που να έχουν αναδειχτεί μέσα από κοινωνικούς αγώνες και όχι κομματικά μαγειρέματα. Για να μπορέσει να παλέψει με λυτά τα χέρια στους δύσκολους αγώνες που θα

έρθουν. Η παραμονή των σημερινών ηγεσιών επικεφαλής του ΚΚΕ και του Συνασπισμού θα φέρει είτε τη διάλυση είτε την περιθωριοποίησή τους.

Η αριστερά, αν θέλει να πρωταγωνιστήσει, έχει μερικά πράγματα να διδαχτεί από το Ντεπτόκρας, όχι μόνο για το πώς να μιλάει καθαρά, αλλά και για το πώς να σκέφτεται καθαρά. Όταν πρωτοκυκλοφόρησε η Χρεοκρατία, η μόνη σοβαρή, αλλά πάντως φιλική, κριτική που δέχτηκε ήταν από τον προοδευτικό καθηγητή Οικονομίας Γιάννη Βαρουφάκη. Εύστοχα επισήμανε αυτός, ότι πρακτικός σκοπός του ντοκουμανταίρ ήταν να φέρει λαϊκή υποστήριξη στην Επιτροπή Λογιστικού Ελέγχου (ΕΛΕ) του δημόσιου χρέους. Αλλά η ΕΛΕ είχε λάθος στόχο: «η υπογραφή του Μνημονίου», έλεγε ο Βαρουφάκης, «έθεσε τέλος στο σενάριο της στάσης πληρωμών», την οποία βεβαίως επιδιώκει η ΕΛΕ. Λίγες εβδομάδες αργότερα, η άποψή του ίδιου για το ευρώ και για τη στάση πληρωμών είναι, μονολεκτικά, «τετέλεσται»: «η πτώχευση», γράφει, «(ή στάση πληρωμών ή αναδιάρθρωση ή όποιος άλλος ευφημισμός χρησιμοποιηθεί) (Α) θα είναι καταστροφική και (Β) θα έρθει», σύμφωνα με ένα σενάριο στο οποίο ο ίδιος υπερθεματίζει. Με αποτέλεσμα την κατάρρευση του ίδιου του ευρώ. Βέβαια το ευρώ θα γκρεμιστεί αναπόφευκτα, από τη στιγμή που συστρατεύθηκαν υπέρ του η κ. Παπαρρήγα και ο κ. Δραγασάκης. Και τότε θ' αποδειχτεί ότι το Ντεπτόκρας έβλεπε τα πράγματα πιο καθαρά απ' ό,τι πολλοί καθηγητές.

ΝΤΕΠΤΟΚΡΑΣΥ

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΡΚΕΤΟΥ, επίκουρου καθηγητή στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ
almarch@otenet.gr